

Od pokore.

52 2/8

Zenket se je zgodil noter
u Sibirnici. Tam je bil an
timet kje jemu velika hirt
raft; in dvost premoženja
Pa je jemu ano ravno hiér,
in ravno je bil že star.

On potlej se je zgodil, da se
je hi izznana z jenerim
fantom. On ga je volgajta
štimala pa nobedn clok
ni vedu zato. On se je
pergovil, da je bla vehle
wdrugno stan. Po nobedn
clouk ni zato vedu.

On se je pergovil ango vne
ki je jemu oie kosce, in je
netu voj hiér! Neri ti
predpoldano koscam!

hi pran: Sibi moj oie,
laho sem slaba, da si ne

uzam jet, nesite vi! No,
ocē uzame kōrbu in pred,
poldano in nese korcam.
Tist cajt se pergovi, de je
porodila hū ango stroka, no
ga uzame, in ga nese, de ga
zakōple ugnōj. In gre nezaj
pa voli lezē, Noē prive
vam, kēr prav: No, al'
ti je zlo slabō? grem po
dohtarja? hū prav: Po
dohtarja ni treba rovit, ane
pār vni poležim, hom pa
šla. Zakaj, ko se je lala, ko
hi jo doktor pogrunto kaj ji
fali; za tō ko živ ilouk ni
vēdu kaj ji fali, vraz kobes
dōh. No potlej, potem je lin
jeven. ko se je parju žjend
h tē deklēt in pa h tem
ocēt, In oēt je lin mēi,
in vohle odvėhla ni. In so
napravlal naprej; de so ga
uzel za zeta; in so napravl

ôhuet. Pa ta paru veier po
ôhuet je celo drago nôï ta
ženka jôkala. An ženem jo
spraviuje na urakie sôrte:
zakaj, ve se jôka. Pa nobene
entwert ni blo od ne, drugga,
ve jôkala je. An ta drug veier
je blo glich tako. Môž jo
spraviuje sem tej: zakaj ve
se jôka? An kar jôkala je
celo nôï; nobene druge itime
blo ni. An môž je ure to
trpi, ker ni mist; ko žè jo
zabla, ji žè zakônstê stân
marhit ljub' ni. An ta tret
veier je blo glich tako. Je celo
nôï jôkala, in nobene druge
itime vala. An môž jo ancajt
poslunâ, ga le ujezi, ker nobenja
bona jôka ni. Jen ostane od
pôstle gor, in gre noter uto
velko hiso; uzame jen nož
in jeno ptoło; in gre k voj
jen in prau; le ne pouer;
zakaj jôkai pa kar nois, an

Konec more hit urakih reči,
in tudi teh reči! Če nočis
hit zaklana, ali ustrelena?
in žena pravi: Prejuti moj
moj, jaz se ne jolam za to
A' in se možila del prou
ne hito, ampak jaz se jolam
za drugo reč. Jaz in otroka
poročila, in ga ugnoj žalostna,
in zdej potem me nešt peče,
de ne morem drugai, de jolam,
moj pravi: Zdej te pa ne bom
ne ustrelu, in tudi ne vlon,
le zarpe! ho že šoh van!
In potem žena mirno zarpi,
In drug van ho ustrela pravi
svoji ženi: Zdej hova pa šla
mi dva na hojjo pot v bini.
In gresta v bini na hojjo
pot, In tam je šla žena
pnev papreža prouev. In paprej
jo odvežjo od tega greha, In
ji naložijo za pokoro to:
Ho ho negaj šla jo pot

morai to prvo žvan kuvent
ko jo boi srečala! Ko ho-
vika na pot ležala! Ko pride
od papeža van h svojno mozi,
in mu pove, de so jo papej
odvezal od grēha in kaj so
ji za pokoro naložil. In
potlej gresta naprej. In kar
zamērka ano koi ležati
tam na pot, tako se jo prestra-
ta de se ma treseta, in vendar
mōj prav: Mōj jo kuvent
drugai teb grēh odpusti ni!
In žena jo kuine, kaia ji
dene svojo glavo na njene rame,
in se na nje okol nje bliz
do kolen. In potlej gresta
naprej, priveta u eno bližno
velko var, strila se je žē
nōt, jen prōsta za jērperge
od prvi hiše do te zadne,
pa jeh nikēr nobjed'n otu
ni. In nazadne prav jen

môj: Tam na namim je
jena hiša k'je an nam
čouk noter, on meiga
jêrpergje, pa vên, de ho
tu' vaj! In greta taj,
In priedeta kje, je jemu
že ta môj lui u hiš. Kar
potrkata na urate, In
prive jima ovperet zlujo,
in prav: o le pejta not!
ga pronta za jêrperge. o,
prav, zakaj ne? jaj se
pa nei ne bojim tega.
jima ja' veierjo, poleg vzame
an prter in kolter; in gredo
na parno, in lepo postêje,
pogevne sprticem in reie
ženi: Mlezte se voli! in
ona se uleje voli, in môj jo
wêne rkoltram. In moju
prav: Vi pustite ženo tukaj

nej an molo rpi, da ri po-
čije. Mi dva pejva pa u hišo.
In gresta u hišo, govōrta
make rōrte an cajt. Potlej
pa prav mōž: Trtite vi ženo
tam na paren naj si sama
počije; vi hote pa ubiř per
men ležal! Obleži mōž pri
pei, drug dan ustaneta, In
mōž prav kje bila ura rēvcm:
Pejva gledat kaj žena delana
pōrtel! Priveta taj, tok vi
blo drugga koker same lēle
konti; drug je blo obran
obran me čisl. In ta mōž
prav umu prijatelj:

Trinte vi za dva vogla,
jaz pa za dva! In sta
perjela pōrtel mak za dva
vogla, In sta strela konti
ukoz. In rolej jels ta mōž
zauije pa jil je vram.
In prav temu mořu:

Spėj pa zamětkej ti woker
kaj ti lom jaz powédou: wo
sewem lět pretjéie, mórš
pa ti naprawt oščet: glich
tako, woker tevej wo ni to
žemwo jeman, glich na tirt
dan, woker je tevej bla oščet
more tuw. Spėj hit!

Jen ta mój gre wamu, ga
osah opraja: kje inai ženo
kje inai ženo? pred wa „
k'm človekom je reku:
kjer je bozja wola tam pa
je! In pretjéie reč'm lět,
sirt cajt prihaja ta žen'in
lēt, In je zaičv vajat
u mlini; in je volin
kuharis, de je pōhala,
woker za oščet; in per-
waulala ure reči, in on
ni je zaičv spravlat liti
ukop; tiste kar jih je tevej

Mo, ko jo je jemal; in tu,
kaplana, ko so tebej lili, jeh
je zopet povahu. In ljube
so se mu smejali; ali je
nor? očet pripravljaj,
noueste ne, oklija ni, neuste
ni, on je kar mobilal in
storil to svoje. Pride tist
dan spravil je me ukon;
jen so pil no žebel, pa v dnu
vôle lili, pa niso vével zakaj.
Kar go roč imajo očet brez
gôcev. Mo anajsta ura ovlize;
potrka nekdo na vrate; žener
ustane iz miže kar vpre
vrate; in se privali ana
velika kaja noter, se žvali
gov miže; in mi se prestrašjo,
ve jeh in tem drugim ni
antwert dan na to. Kaja
dene svojo glavo ženeru na
kolena; in si va' nit nojst
kar je otla; in kaver ima
zavost symota se ven u lopo

Mlōn jī pōi na glav stāil
(lev) jēn jē zrasla lepa
jēmka nen volker prēv.

Mi jō prajājo: kako ret' jē
keš govil? Ej gub' moj
l'ijē, prav, nevēte, tō so
martre, jaz i'm lejzla so
cēstah, so sfurmanokem
vozmi so men vozil;
d'īm lejzla so skalah, so se
škale so men wērale, de so
me mo razmerāle.

Mi potlej i'm na ion jaz
spāt, M jē remična pripoz
vēst, volker jē tō zapisana.
Jako jē trvil pripovēdovali
iz Yuhina.

Zapisa na 1884.